

Bayer Zsolt: Törpe Károlyi Mihályocskák (2. rész)

2021 március 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A moral insanity fenntartás nélkül mondanak bármit és annak az ellenkezőjét is.

Minden, az égvilágon minden, amivel ezek a mai Lenin-fiúk megvádolnak bennünket, olyasmi, amit már elkövettek, éppen elkövetnek vagy el fognak követni. A „teljesen világos, hogy amit mondunk, az nem igaz” mint örök politikai krédójuk mellett ez a másik bizonyosság. Ebben soha nem fogunk csalódni. És az a remek tulajdonságuk is megvan, hogy semmi, de soha semmi erkölcsi aggály nem bántja őket. S az egyetlen, amiben következetesek, az a következetlenség. Ami szorosan összefügg az erkölcsi gátlástalansággal, ugyanis csak az képes 24 óránként mást mondani, aki ebbe nem bolondul bele. És csak az nem bolondul bele, aki moral insanity, vagyis eleve elmebeteg.

Ezek pedig ?k.

És az elmebetegek kitartásával, szívósságával és gátlástalanságával végül is a maguk képére formálták a világot.

Szoltsenyicin írja:

„Amióta létezik az ember, világnézetét – hacsak nem hipnózis eredménye –, motivációit és értékrendszerét, tetteit és szándékait személyes és kollektív élettapasztalata határozza meg. Ahogy az orosz közmondás állítja: inkább higgy a fél szemednek, mint a saját testvérednek. S valóban ez a legbiztosabb támpont környezetünk megértéséhez és ahhoz, hogyan kell benne viselkednünk. Évszázadokon keresztül, míg világunk titokzatosan csendes és nyitott volt, amíg nem kötötte gúzsba egy egységes információrendszer, s nem vált egyetlen görcsösen lüktető csomóvá, az embert tévedhetetlenül irányította saját zárt vidékének, faluközösségének, társadalmának s végül nemzete földjének élettapasztalata. Akkor az egyes ember valóban a maga szemével láthatott és tapasztalhatott valamiféle egységes értékrendszert: mi átlagos, és mi hihetetlen; mi kegyetlen, a gonosztett határát súroló; mi a becsület és mi a csalás. S bár a különböző népek élete jelentősen eltért egymástól, társadalmi értékítéleteik rendszere messze nem esett egybe, mint ahogy mértékrendszerük sem, ezek az eltérések csak az arra vetődő utazókat lepték meg, s legfeljebb az újságok adtak hírt róluk kuriózumként, de semmi veszélyt nem jelentettek az emberiségre, amely akkor még nem volt egységes.

Az utóbbi néhány évtizedben azonban az emberiség szinte észrevétlenül, egyik pillanatról a másikra egységessé, lecsupaszítottan és veszélyesen egységessé vált, egyes részeinek megrázkódtatásai és gyulladásai így azonnal átterjednek a gyakran minimális immunitással sem rendelkező többire. Az emberiség egységes lett, de nem úgy, ahogy egykoron szilárd közösséget jelentett a falu és a nemzet: nem felhalmozott élettapasztalata, s nem az alapján, amit a népi bölcsesség szerint »saját fél szemével« látott, még csak nem is érthető anyanyelve által, hanem a korlátokat nem ismerő nemzetközi rádióhálózat és sajtó által. Események özöne zúdul ránk, egy pillanat alatt a fél világ tudomást szerez ezek hullámveréséről, de a mérce, melynek alapján e számunkra ismeretlen világ részek törvényeinek megfelelően ítélték meg és minősítették ezek az események, sem az éterben, sem a sajtó hasábjain nem jutnak el hozzánk. [...] Ha túl sok ilyen mérce nem is létezik a világon, de néhány legalábbis: a közeli vagy távoli események megítéléséé; az ősi társadalmaké vagy az újaké, a gazdagoké vagy a szegényeké. A skálák fokai kiáltó ellentéteket mutatnak, sokfélék, bántják a szemünket, s hogy ne fájjon, értelmetlennek és tévesnek minősítve elvetjük mások összes skáláit, s az egész világot öntelten saját »házi« mércénk szerint ítéljük meg.”

Nos, pontosan ez az örök Lenin-fiúk politikai krédója, s pontosan ehhez kell moral insanitynek, vagyis elmebetegnek lenni. S ehhez kell felszámolni mindent, amit az ember az elmúlt ötezer évben a „fél szemével” látott, minden tudást és hagyományt és nemzeti sajátosságot magával a nemzettel együtt, hogy a végén ne maradjon semmi más, csak az „emberiség”.

Az emberiséggel ugyanis nem kell semmit sem tenni, az emberiség soha nem fog számonkérni, magyarázatot követelni, emlékeztetni tegnapi szavunkra és meggyőződéseinkre, az emberiség: nincs.

Kosztolányi így foglalta össze ezt az Édes Annában:

„– Így igen – mondta Tatár ráncolva boltozatos homlokát. – Miért ne? Csakhogy mondok valamit. Önt, kedves doktor úr, a cselédje aligha ültetné az asztalához, ha megtollasodnék. Micsoda zsarnokok ezek, mihelyt egy kis vagyont kaparnak össze. Láttam ilyeneket. Tüstént cselédet tartanak, és milyen kegyetlenek hozzájuk, milyen szívtelenek. Isten mentsen a rablóból lett pandúrtól. Nincs rettenetesebb, mint a cseléd cselédjének lenni. Bennük aztán igazán nincs irgalom.

– Ehhez semmi közöm.
– Pardon, pardon – kezdte Tatár, aki most a vitát más síkba akarta terelni. – Ön, ugyebár, szereti az emberiséget?
– Én? Nem is szeretem.
– Tessék?
– Nem szeretem, mert még sohase láttam, mert nem ismerem. Az emberiség holt fogalom. És figyelje meg, tanácsnok úr, hogy minden szélhámos az emberiséget szereti. Aki önző, aki a testvéreinek se ad egy falat kenyeret, aki alattomos, annak az emberiség az ideálja. Embereket akasztanak és gyilkolnak, de szeretik az emberiséget. Bepiszkolják családi szentélyeiket, kirúgják feleségeiket, nem törődnek apjukkal, anyjukkal, gyermekeikkel, de szeretik az emberiséget. Nincs is ennél kényelmesebb valami. Végre semmire se kötelez. Soha senki se jön elém, aki úgy mutatkozik be, hogy én az emberiség vagyok. Az emberiség nem kér enni, ruhát se kér, hanem tisztos távolban marad, a háttérben, dicsfényel fennkölt homlokán. Csak Péter és Pál van. Emberek vannak. Nincs emberiség.”

S ha ezt tisztáztuk, lépünk vissza kiindulópontunkhoz.

Az emberiségbe – vagyis kizárólag önmagukba és téveszméikbe – szerelmes Lenin-fiúkhöz.

Az első tétel, hogy ezeknek nincs és soha nem is volt semmilyen valódi belső meggyőződésük. Ha lett volna és lenne, nem lennének moral insanityk, és képtelenek lennének állandóan a pillanat, és csak a pillanat uralására törekedni.

Mályusz Elemér írja:

„Mennyire nem belső meggyőződés vezette őket, a munkásság sorsa mennyire csak önző hatalmi vágyaik kielégítésére szolgáló eszköz volt, azt tán legjobban Pogány József példája mutatja. A szociáldemokrata párt lapjának, a Népszavának ez a fő vezércikkírója 1919. február 21-én még harcra tüzelte a proletártömegeket a kommunista agitátorok ellen, akiket így aposztrofált:

»Az úgynevezett kommunisták vezetői, akik egytől egyig nem mások, csak a magyar munkásmozgalom kivetettjei, csak olyan alakok, akik vagy tehetség, vagy becsület, vagy karakter híján nem tudtak beleilleszkedni a magyar proletármozgalom nagy kereteibe, akiket a magyarországi szociáldemokrácia száműzött és kikergetett magából – most mint erkölcsbírák, mint fölényes kritikusok, mint kommunista apostolok merészelnek megjelenni.«

A felháborodás hangján bélyegezte meg eljárásukat is, mondván: »Nincsen olyan hitványság, amivel ezek az álkommunisták föl ne próbálták volna kelteni az öntudatos tömegek gyűlölködését és vad ösztöneit.«

Általános sztrájkra hívta fel ellenük a munkásságot – és egy hónap múlva már maga is kommunista népbiztos, kiszolgáltatja Kunfival együtt a félrevezetett munkásságot Kun Bélának, csak hogy a hatalomról ne kelljen lemondania.”

Most mondják meg szintén, nem hátorzongatóan ismerős ez az alak? Hát nem ugrik be azonnal a Jobbik mostani elnöke, Parizer Péter alakja, aki ráadásul nem egy eleve baloldali pártot vitt be a mai Lenin-fiúk hórá alá, hanem egy (szélsz?)jobboldali alakulatot, kijelentve mindjárt azt is, miszerint „a Jobbik soha nem volt szélszjobboldali párt”.

Tényleg. Mi is így emlékezünk. De hát éppen erről van szó. A moral insanityk minden fenntartás nélkül mondanak bármit és annak ellenkezését is, egyforma intenzitással és kérélyhetetlenséggel, ebben a tevékenységükben soha semmi sem fogja őket megakadályozni vagy korlátozni.

(Folytatjuk)

A cikksorozat első része [ide kattintva](#) olvasható el.

Bayer Zsolt - www.magyararnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló